Lluís Puig: ‘La persecució que fa l'estat en contra de la llengua catalana és un genocidi cultural’

Catalunya Nord | 15/02/2022

L'exconseller de Cultura subratlla que si fracassa la taula de negociació el procés independentista pot viure un "punt d'inflexió"

Ja fa més de quatre anys que l'exconseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Lluís Puig, viu a l'exili a causa de les conseqüències repressives de l'estat espanyol amb motiu del referèndum de l'1-O. En aquesta entrevista, l'ara diputat de Junts al Parlament fa balanç de la seva situació personal, del context actual del procés independentista o de les relacions entre el Principat i la Catalunya del Nord, territori que visita habitualment per motius culturals: "Des del sud de Catalunya, des de l'altre costat de les Alberes, es coneix molt poc el catalanisme i la vivència cultural que existeix a la Catalunya del Nord, que ja de per si és un territori amb un patrimoni històric, monumental, artístic o literari encantador. Cal que el Sud miri aquest Nord i el conegui".

Ara fa un any Bèlgica va rebutjar definitivament l'euroordre que s'havia demanat en contra seu. Tenint en compte que viatja sovint a la Catalunya del Nord, el sorprendria que França engegués una nova euroordre?

Sí, ara fa poc més d'un any que Bèlgica va rebutjar definitivament la meva extradició, i és cert que viatjo a França, sobretot a la Catalunya del Nord, però també a altres països d'Europa. En tot cas, no ens sorprendria que algun país hagués d'atendre alguna nova ordre de petició d'extradició, ja portem quatre anys llargs amb aquesta situació, amb aquesta provisionalitat, però sempre afrontant la justícia. Allò que vingui, doncs, ho afrontarem.

La decisió d'ara fa un any significa que es troba amb més garanties que mai, des que és a l'exili?

Que la justícia belga dictaminés que es vulneren dos drets fonamentals de la meva defensa, evidentment ens dona una certa garantia en cas que hagués d'enfrontar-me a una nova detenció en algun altre país. També és veritat, però, que no hi ha jurisprudència que asseguri que aquesta sentència belga l'hagués d'aplicar un altre país d'Europa. Cal recordar, en tot cas, que sempre estem parlant de països demòcrates de la Unió Europea.

En aquests moments resta a l'espera de les prejudicials del TJUE.

Sí, estem pendents d'aquesta resposta que ha de fer el Tribunal de Justícia de la Unió Europea a Luxemburg respecte a les preguntes prejudicials que va fer el jutge instructor Llarena. Depèn d'aquestes respostes, és evident que es poden obrir semàfors verds, semàfors ambres o semàfors vermells, però estem a l'espera amb tranquil·litat i amb la confiança que una resposta a favor nostre per part de la justícia és possible. Ara bé, no sabem quan arribarà.

Contempla que la resposta impliqui un possible retorn dels exiliats?

No, no espero que aquesta resposta del TJUE impliqui un retorn automàtic dels exiliats. M'imagino, si la resposta és favorable a nosaltres, que serà un pas endavant en aquesta lluita i en aquest posicionament que estem defensant des del novembre de 2017. No crec que obri les portes de bat a bat, però sí que ha de tenir una repercussió transcendental més tard o més d'hora, sens dubte.

Recentment, la fiscal ha demanat que declari en persona en el judici pels béns de Sixena. Sorprès?

M'ha estranyat, aquesta petició de la fiscalia demanant que declari en persona en el judici, sí. La pena que demana la fiscalia és d'onze mesos d'inhabilitació, jo ja hi soc personat en aquest judici a través del meu advocat, i si volen que faci declaració per videoconferència la faré. I si no és així és igual, no té gens d'importància, perquè pel fet de no demanar-me cap pena de presó no és necessari que jo estigui físicament en el jutjat. Per tot això, doncs, aquesta petició m'ha estranyat una mica, perquè no sé a què pot obeir.

Anem a Catalunya. En clau independentista, considera que ha de ser el poble, més que mai, el qui empenyi cap endavant, ateses les divisions entre els partits?

Sens dubte, no hi ha cap altre camí que la unitat estratègica per tirar endavant cap a la independència. I jo diria que és evident que la mobilització, la manifestació i la pressió del poble de Catalunya és imprescindible. És normal que les entitats i els partits es discuteixin, però això tampoc és cap novetat entre nosaltres, tenint en compte el nostre caràcter com a catalans. El que és evident és que el poble de Catalunya té molta força. Els debats desgasten i la covid-19 ens ha fet una aturada molt forta, molt més gran del que podíem imaginar quan va començar, però estic segur que amb la pressió popular continuarem avançant.

Té la sensació que l'1 d'octubre queda molt lluny, ja?

Per mi hi ha dues dates que són transcendentals, com són l'1 d'octubre i el 27 d'octubre. A la primera, la població de Catalunya va votar i va defensar els seus drets fonamentals d'una forma heroica, èpica, molt forta. Mentre que el dia 27 el Parlament de Catalunya va fer una declaració que no es va publicar, però que tampoc ningú l'ha anul·lada. Per tant, democràticament jo haig de continuar fidel al mandat de l'1 d'octubre, que posteriorment es va aprovar a través d'un Parlament democràtic europeu com és el català.

Com a diputat al Parlament considera que anem pel bon camí, amb relació a l'assoliment d'aquesta unitat estratègica?

El Parlament de Catalunya i la seva aritmètica, en aquests moments, genera una situació estranya, perquè amb un 52% de vot independentista -i amb majoria de diputats i diputades independentistes- es fa estranya aquesta imatge que es dona de manca d'unitat. Hem de tenir en compte, en aquest context, la pressió de qualsevol òrgan del regne espanyol en contra de la democràcia catalana, això es veu cada dia. Que una Junta Electoral, com a òrgan administratiu, pugui arribar a invalidar els drets d'un diputat ja ho diu tot. Per tant, es fa complicat gestionar des del Parlament, des del Govern o, en definitiva, des de l'autonomia, aquesta mobilització que cal fer, sigui d'una manera o d'una altra.

Es pot creure en la utilitat de la taula de diàleg?

Amb la taula de diàleg, que hauria de ser una taula de negociació, hi podrem creure quan s'hi parlin coses en ferm. Fa ben poc he llegit que l'oferiment és un nou Estatut, i un nou Estatut ja el va fer el govern de Pasqual Maragall, i va servir perquè l'apartessin de la política a ell i, també, a l'Estatut que el poble de Catalunya va refrendar. Per mi, la taula de negociació és una pantalla passada.

L'èxit -o fracàs- del diàleg pot esdevenir el punt d'inflexió d'aquesta etapa de l'independentisme?

En el moment que es reconegui que aquesta taula de negociació no existeix, que no dona cap fruit o que no serveix per res, això ha de ser un punt d'inflexió en el procés de direcció cap a la independència de Catalunya. No hi ha fórmules màgiques. És evident que no hi ha varetes que facin aparèixer conills, i en aquesta taula no hi apareixerà cap fórmula màgica. Crec que ho sabem tots els catalans i catalanes, això.

Com a diputat visita sovint la Catalunya del Nord. Des del Principat es desconeix el catalanisme que es viu i es defensa en aquest territori?

Sí, visito sovint i tant com puc la Catalunya del Nord, precisament perquè per temes culturals puc participar activament amb els agents culturals que hi ha al territori, tant de càrrecs electes com d'entitats que hi treballen. Diria que sí, que des del sud de Catalunya, des de l'altre costat de les Alberes, es coneix molt poc el catalanisme i la vivència cultural que existeix a la Catalunya del Nord, que ja de per si és un territori amb un patrimoni històric, monumental, artístic o literari encantador. Cal que el Sud miri aquest Nord i el conegui.

Com a home de cultura que és, com pateix aquesta persecució de la llengua catalana?

La persecució de la llengua catalana, fins ara, s'ha caracteritzat per anar emetent sentències judicials en contra del català a Catalunya. Ara ja estem en un moment en el qual aquestes sentències comencen a escampar-se al País Valencià i a les Illes Balears, i això passa en un context en el qual a la Catalunya del Nord, precisament, es comença a reconèixer la necessitat d'aquests ensenyaments en llengua catalana. Aquesta persecució que fa l'estat espanyol en contra de la llengua catalana és un genocidi cultural. Tot el món ha de vetllar perquè no desapareguin i no morin més llengües, i, per tant, tot allò que es faci en pro del català ha de ser a fi de bé. Cal demanar que tothom exerceixi la seva catalanitat utilitzant la seva llengua a tot arreu, i s'ha de fer com sempre ho hem fet, educadament, però ara més que mai.

Autor: Redacció